

Disclaimer:

Alle karakters in dit boek zijn fictief. Mensen die zichzelf toch denken te herkennen in een van de karakters moeten naar de psychiater, want alle personages zijn namelijk complete mafkezen.

I – Een gesprek in de hel

-1963-

‘Je weet dat ik zeer teleurgesteld ben in Lucifer omdat hij nog steeds die smerige mensen niet heeft vernietigd,’ zei Ozeroth terwijl hij door de grotten van de hel liep. ‘Dat idiote beleid om “mensen maar met rust te laten, want dan vernietigen ze zichzelf wel”. Het werkt voor geen meter. Er zijn er nu nog meer dan ooit tevoren.’ De helle-vuren laaiden hoog op, maar het licht kwam niet ver. Het was alsof het opgeslokt werd door de grootse duisternis die de hel eigen is.

Banak keek Ozeroth schuin aan. Iedereen was al millennia lang teleurgesteld in Lucifer en dat was nog zacht uitgedrukt. Een dergelijke uitspraak doen was als zeggen dat de hel geen fijne plek is. Maar ja, duivels spendeerden diezelfde millennia al in de hel en hadden eigenlijk niks te doen. Hierdoor wist niemand meer iets nieuws te zeggen.

Hoewel zijn eerste aandrang was om ‘ja duh’ te zeggen, leek hem dat niet zo verstandig. Hoewel niemand iets nieuws te zeggen had, werd er wél een hoop tijd gependeed aan anderen tot moes slaan. Aangezien Banak een van de kleinere dui-

vels was, eindigde hij vrijwel altijd als moes aan het einde van een discussie. En Ozeroth was een van de grotere; met zijn enorme armen leek hij meer op een gorilla dan op de engel die hij ooit was. Zijn hoorns waren niet de twee geitenhoorn-tjes zoals bij Banak, maar eerder een hertengewei – een scherp gewei. Hij had massief grote benen met klauwvoeten en een vuurrode huid. Banak was schriek en een beetje morsig paars en werd daardoor vaak aubergine genoemd. Het was niet de eerste keer dat Banak jaloers was.

‘Ja, ik ben het helemaal met je eens.’

‘Het wordt dan ook tijd dat een betere duivel hier iets aan gaat doen,’ zei Ozeroth alsof hij niks gehoord had, wat waarschijnlijk ook het geval was.

‘Iemand met visie. Iemand met durf. Iemand met een plan.’ Ozeroth haalde diep adem en eindigde met ‘Iemand zoals ik.’

‘Hmm hmm,’ knikte Banak.

Ozeroth keek verwachtingsvol. En keek. En keek nog eens.

‘Is er iets?’ vroeg Banak.

‘Ja, er is iets! Ik heb je net verteld dat ik de boel ga aanpakken. Dat ik een plan heb!’ riep Ozeroth.

‘Nou en? Nosur heeft een plan, Groneroe heeft een plan, Brofor heeft een plan, Pinkie heeft een plan. Iedereen heeft een plan. Het probleem is dat ieders plan neerkomt op “er moet iets gebeuren”. En laten we eerlijk zijn, dat is géén plan.’

‘Aha,’ zei Ozeroth ‘maar ik heb een écht plan!’

‘Een echt plan?’

‘En niet alleen dat, maar het is ook nog eens een goed plan,’ aldus Ozeroth.

‘Een goed, echt plan? Of een écht goed plan?’ vroeg Banak sceptisch.

‘Allebei. Het is een echt goed, goed en echt plan.’

‘Echt?’

‘Ja, echt. En goed. Vergeet goed niet,’ zei Ozeroth. Het was duidelijk dat Ozeroth gek geworden was. Nou willen gekken nog wel eens gevaarlijk zijn, zeker als ze twee keer zo groot zijn als jijzelf en drie keer zo zwaar. Maar aan de andere kant was het wel iets *nieuws*. En iets nieuws kwam nooit voor. Banak kon dus niets anders doen dan vragen wat het plan was zodat het entertainment kon beginnen. ‘Wat is je plan? Sorry, ik bedoel goeie plan?’

‘Ik ga naar de aarde,’ zei Ozeroth.

‘Juist jaaaaaa,’ zei Banak, hevig teleurgesteld in de entertainmentwaarde van dit plan. ‘Naar de aarde. Je weet dat iedereen al naar de aarde kan. Het enige probleem is dat je niets kunt beïnvloeden. Je kunt niets aanraken en dus niks kapot maken. Mensen zien je niet en je kunt ze dus niet terroriseren. Zelfs ratten en insecten merken ons niet op en zijn dus ook niet bij te sturen om het mensen ellendig te maken. Je kunt alleen die gruwelijke mensen zien en je eraan ergeren. Is dat je plan? Je aan mensen ergeren?’

‘O, simpele Banak. Wat moet het leven toch makkelijk zijn met zo’n leeg hoofd. Aan de andere kant past dat ook wel weer bij je verdere schrale

lichamelijke toestand,' zei Ozeroth op de meest denigrerende manier mogelijk; een beetje alsof hij tegen een hele lelijke baby sprak.

'Mijn plan is om fysiek naar de aarde te gaan. En voor je zegt dat dat niet kan; het kan wel. Iedere 4394 en een half jaar is de grote conjunctie. Tijdens deze periode staan alle helleveren, planeten en Krahn-stralen op een rij. Hierdoor is de barrière die ons scheidt van de aarde flinterdun. Met de juiste methode kan de barrière doorbroken worden. Maar de timing is natuurlijk troef. De conjunctie is enkel sterk genoeg gedurende 3 minuten, 12 seconden en een handjevol milliseconden. Ik zal dus perfect voorbereid moeten zijn op het ultieme moment. Ik heb dus iemand nodig om me te helpen hierin.' Ozeroth keek met opgetrokken wenkbrauwen naar Banak om duidelijk te maken dat Banak de eer ten dele viel om hem hierbij te helpen. Ozeroth had alleen niet door dat zijn enorme hoorns hierdoor naar voren werd gekanteld waardoor hij er alleen maar extra dodelijk uitzag. Of misschien wist hij het ook wel; duivels-politiek is niet zo subtiel.

Banak moest even slikken toen hij bijna een hoorn in zijn oog kreeg. Hij wilde het niet meteen toegeven, maar hij had al eens gehoord van de conjunctie. De details waren hem alleen een beetje vaag. Het was dan ook duizenden jaren geleden dat hij er van gehoord had en in de tussentijd was hij nogal vaak tot moes geslagen.

'De conjunctie is het plan dus. Maar hoe weet je

wanneer die plaats vindt? Hoe weet je hoe je hem moet gebruiken? En hoe kom je dan op aarde? Wat is je favoriete kleur?’ vroeg Banak lichtelijk paniekerig.

‘Dat zijn goeie vragen,’ zei Ozeroth. ‘Nou ja, sommige dan. En ik zal ze allemaal beantwoorden op het juiste moment. Al kan ik je alvast wel vertellen dat mijn favoriete kleur fuchsia is.

En hou dit ook voor jezelf. Als je dit aan iemand anders vertelt dan scheur ik je in duizend stukjes.’